

“मीठे बच्चे- तिमी बाबाका बच्चाहरू मालिक हौं, तिमीले कुनै बाबाको पासमा शरण लिएका छैनौं, बच्चा कहिल्यै पिताको शरणमा जाँदैन।”

प्रश्न:- कुन कुराको सदा स्मरण भइरहयो भने मायाले हैरान पार्दैन?

उत्तर:- हामी बाबाको पासमा आएका छौं। उहाँ हाम्रो पिता पनि हुनुहुन्छ, शिक्षक पनि हुनुहुन्छ, सद्गुरु पनि हुनुहुन्छ तर निराकार हुनुहुन्छ। हामी निराकारी आत्माहरूलाई पढाउने निराकारी बाबा हुनुहुन्छ, यो बुद्धिमा स्मरण रहिरहयो भने खुसीको पारा चढ्छ र फेरि मायाले पनि हैरान पार्नेछैन।

ओम् शान्ति। त्रिमूर्ति बाबाले बच्चाहरूलाई सम्झाउनुभएको छ। त्रिमूर्ति बाबा हुनुहुन्छ नि। तीनैलाई रच्ने उहाँ हुनुभयो सर्वका पिता किनकि सर्वोच्च उहाँ बाबा नै हुनुहुन्छ। बच्चाहरूको बुद्धिमा छ- हामी उहाँका सन्तान हौं। जसरी बाबा परमधाममा रहनुहुन्छ त्यसैगरी हामी आत्माहरू पनि त्यहाँका निवासी हौं। बाबाले यो पनि सम्झाउनुभएको छ- यो ड्रामा हो, जे हुन्छ त्यो ड्रामामा एकैचोटि हुन्छ। बाबा पनि एकैचोटि पढाउन आउनुहुन्छ। तिमीले कुनै शरणागति लिँदैनौं। यी शब्द भक्तिमार्गका हुन्- शरण पडी मैँ तेरी। बच्चा कहिल्यै पिताको शरणमा पर्छ र! बच्चाहरू त मालिक हुन्छन्। तिमी बच्चाहरू बाबाको शरणमा परेका छैनौं। बाबाले तिमीलाई आफ्नो बनाउनुभएको छ। बच्चाहरूले बाबालाई आफ्नो बनाएका छौं। तिमी बच्चाहरूले बाबालाई बोलाउँछौं नै- बाबा आउनुहोस्, हामीलाई आफ्नो घर लैजानुहोस् अथवा राज्यभाग्य दिनुहोस्। एक छ शान्तिधाम, अर्को छ सुखधाम। सुखधाम हो बाबाको सम्पत्ति र दुःखधाम हो रावणको सम्पत्ति। ५ विकारमा फस्नाले दुःख नै दुःख हुन्छ। अहिले बच्चाहरूलाई थाहा छ- हामी बाबाको पासमा आएका छौं। उहाँ पिता पनि हुनुहुन्छ, शिक्षक पनि हुनुहुन्छ तर निराकार हुनुहुन्छ। हामी निराकारी आत्माहरूलाई पढाउने पनि निराकार नै हुनुहुन्छ। उहाँ हुनुहुन्छ आत्माहरूका पिता। यो सदा बुद्धिमा स्मरण भइरहयो भने पनि खुसीको पारा चढ्छ। यो भुल्नले नै मायाले हैरान पार्छ। अहिले तिमी बाबाको पासमा बसेका छौं, त्यसैले बाबा र वर्षा याद आउँछ। लक्ष्य-उद्देश्य त बुद्धिमा छ नि। याद शिवबाबालाई गर्नुछ। श्रीकृष्णलाई याद गर्न त धेरै सहज छ, शिवबाबालाई याद गर्नमा नै मेहनत छ। आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर्नुछ। यदि श्रीकृष्ण भएको भए उनीमाथि त सबै तुरुन्त बलिहार हुन्थे। खास गरेर माताहरूले हामीलाई श्रीकृष्ण जस्तो बच्चा मिलोस्, श्रीकृष्ण जस्तो पति मिलोस् भन्ने चाहन्छन्। अहिले बाबा भन्नुहुन्छ- म आएको छु, तिमीलाई श्रीकृष्णजस्तो बच्चा अथवा पति पनि मिल्छ अर्थात् यी जस्तो गुणवान सर्वगुण सम्पन्न, १६ कला सम्पूर्ण सुख दिने बच्चा अथवा पति तिमीलाई मिल्छ। स्वर्ग अथवा कृष्णपुरीमा सुख नै सुख हुन्छ। बच्चाहरूले जानेका छौं- यहाँ हामीले पढ्छौं श्रीकृष्णपुरीमा जानको लागि। स्वर्गलाई नै सबैले याद पार्छन् नि। कोही मर्यो भने भन्छन् फलानो स्वर्गवासी भयो, त्यसोभए त खुसी हुनुपर्छ, ताली बजाउनु पर्छ। नर्कबाट निस्केर स्वर्गमा गयो- यो त धेरै राम्रो भयो। कसैले फलानो स्वर्ग गर्यो भन्छन् भने उनलाई भन- कहाँबाट गयो? अवश्य नर्कबाट गयो। यो त धेरै खुसीको कुरा हो। सबैलाई बोलाएर टोली (यज्ञ मिठाई) खुवाउनुपर्छ। तर यो त बुझ्ने कुरा हो। उनीहरूले यस्तो भन्दैनन् २१ जन्मको लागि स्वर्ग गयो। केवल भनिदिन्छन् स्वर्ग गयो। ठीक छ, फेरि उनको आत्मालाई यहाँ किन बोलाउँछन्? नर्कको भोजन खुवाउन? नर्कमा त बोलाउनुहुँदैन। यो कुरा बाबा बसेर सम्झाउनुहुन्छ, हरेक कुरा ज्ञानको छ नि। बाबालाई बोलाउँछन्- हामीलाई पतितबाट पोवन बनाउनुहोस् भनेर। त्यसैले अवश्य पनि पतित शरीरलाई खतम गर्नु पर्यो। सबै मर्नेछन् फेरि को कसको लागि रुन्छन्? अहिले तिमीले जानेका छौं- हामी यो शरीर छोडेर आफ्नो घर जान्छौं। अहिले कसरी शरीर छोड्ने यो अभ्यास गरिरहेका छौं। यस्तो पुरुषार्थ दुनियाँमा कसैले गर्छ होला!

तिमी बच्चाहरूलाई यो ज्ञान छ- यो हाम्रो पुरानो शरीर हो। बाबाले पनि भन्नुहुन्छ- मैले पुरानो जुत्तालाई भाडामा लिन्छु। ड्रामामा यो रथ नै निमित्त बनेको छ। यो परिवर्तन हुन सक्दैन। यिनैलाई तिमीले फेरि ५ हजार वर्षपछि देख्छौ। ड्रामाको रहस्य बुझ्नेका छौं नि। यो सम्झाउने तागत बाबा बाहेक अरु कसैमा पनि छैन। यो पाठशाला धेरै अचम्मको छ, यहाँ वृद्धहरूले पनि भन्छन्- हामी भगवान-भगवती बन्न भगवानको पाठशालामा पढ्न जान्छौं। अरे, वृद्ध माताहरूले कहिले कहाँ स्कुलमा पढ्छन् र। तिमीलाई कसैले तिमी कहाँ जान्छौ भनेर सोध्यो भने भन-

हामी ईश्वरीय विश्व विद्यालयमा जान्छौं। त्यहाँ हामीले राजयोग सिक्छौं। कुरा यस्ता सुनाऊ जसले गर्दा उनीहरू चकित होऊन। वृद्धहरूले पनि भन्छन्- हामी भगवानको पाठशालामा जान्छौं। यहाँ यो अचम्म छ, हामी भगवानको पासमा पढ्न जान्छौं। यस्तो अरु कसैले भन्न सक्दैन। भन्छन्- निराकार भगवान फेरि कहाँबाट आउनुभयो? किनकि उनीहरूले त सम्झन्छन् भगवान नाम रूपबाट न्यारा हुनुहुन्छ। अहिले तिमीले समझले बोल्यौ। हरेक मूर्तिको कर्तव्यलाई तिमीले जानेका छौ। बुद्धिमा यो पक्का छ- सर्वोच्च शिवबाबा हुनुहुन्छ, जसका हामी सन्तान हौं। फेरि सूक्ष्म वतनवासी ब्रह्मा-विष्णु-शङ्कर, तिमीले भन्न मात्र भन्दैनौ। तिमीले त भित्रैदेखि जानेका छौ- ब्रह्माद्वारा स्थापना कसरी गर्नुहुन्छ। तिमी बाहेक अरु कसैले पनि बाबाको जीवन कहानी बताउन सक्दैन। आफ्नै जीवन कहानीलाई पनि जानेका छैनन् भने अरुको कसरी जान्दछन्? तिमीले अहिले सबै कुरा जानिसकेका छौ। बाबा भन्नुहुन्छ- मैले जे जानेको छ, त्यो तिमी बच्चाहरूलाई सम्झाउँछु। राज्यभाग्य पनि बाबा बाहेक अरु कसैले दिन सक्दैन। यी लक्ष्मी-नारायणले कुनै लडाइँबाट यो राज्य पाएका होइनन्। त्यहाँ लडाइँ हुँदैन। यहाँ त कति लडाइँ-झगडा गरिरहन्छन्। कति धेरै मानिस छन्। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई मनबाट लाग्नुपर्छ, हामीले बाबाबाट दादाद्वारा वर्सा पाइरहेका छौं। बाबा भन्नुहुन्छ- म एकलाई याद गर, यस्तो भन्नुहुन्छ- जसमा प्रवेश गरेको छु उनलाई पनि याद गर। होइन। भन्नुहुन्छ- म एकलाई याद गर। ती संन्यासीहरूले त आफ्नो फोटो नाम सहित दिन्छन्। शिवबाबाको फोटो कसरी निकाल्ने? बिन्दुको नाम कसरी लेख्ने! बिन्दुमा शिवबाबाको नाम लेख्यो भने बिन्दुभन्दा पनि नाम ठुलो हुन्छ। बुझ्ने कुरा हो नि। त्यसैले बच्चाहरूलाई धेरै खुसी हुनुपर्छ- हामीलाई शिवबाबाले पढाउनुहुन्छ। आत्माले पढ्छ नि। संस्कार आत्माले नै लैजान्छ। अहिले बाबाले आत्मामा संस्कार भर्दै हुनुहुन्छ। उहाँ पिता पनि हुनुहुन्छ, टिचर पनि हुनुहुन्छ, गुरु पनि हुनुहुन्छ। जुन कुरा बाबाले तिमीलाई सिकाउनुहुन्छ त्यो अरुलाई पनि तिमीले सिकाऊ, सृष्टिचक्रलाई याद गर अनि गराऊ। जुन गुण उहाँमा छन् ती बच्चाहरूलाई पनि दिनुहुन्छ। भन्नुहुन्छ- म ज्ञानको सागर, सुखको सागर हुँ। तिमीलाई पनि त्यस्तै बनाउँछु। तिमीले पनि सबैलाई सुख देऊ। मनशा, वाचा, कर्मणा कसैलाई पनि दुःख नदेऊ। सबैको कानमा यी मीठा-मीठा कुरा नै सुनाऊ- शिवबाबालाई याद गर्यो भने विकर्म विनाश हुन्छ। सबैलाई यो सन्देश दिनुछ- बाबा आउनुभएकोछ, उहाँबाट यो वर्सा प्राप्त गरौं। सबैलाई यो सन्देश दिनुपर्छ। अन्त्यमा अखबारमा पनि छापिन्छ। यो त जानेका छौ- अन्त्यमा सबैले भन्छन्- अहो प्रभु तेरी लीला.... हजुरले नै सबैलाई सद्गति दिनुहुन्छ। दुःखबाट छुटाएर सबैलाई शान्तिधाममा लैजानुहुन्छ। यो पनि जादुगरी ठहरियो नि। उनीहरूको हुन्छ अल्पकालको लागि जादुगरी। उहाँले त मनुष्यबाट देवता बनाउनुहुन्छ, २१ जन्मको लागि। यस मनमनाभवको जादुले तिमी लक्ष्मी-नारायण बन्छौ। जादुगर, रत्नागर यी सबै नाम शिवबाबाका हुन्, न कि ब्रह्माबाबाका। यी सबै ब्राह्मण-ब्राह्मणीहरूले पढ्छन्। पढेर फेरि पढाउँछन्। बाबा एकलैले कहाँ पढाउनुहुन्छ र। बाबाले तिमीहरूलाई सँगसँगै पढाउनुहुन्छ, तिमीले फेरि अरुलाई पढाउँछौ। बाबाले राजयोग सिकाइरहनुभएको छ। उहाँ बाबा रचयिता हुनुहुन्छ, श्रीकृष्ण त रचना हुन् नि। वर्सा रचयिताबाट मिल्छ, न कि रचनाबाट। श्रीकृष्णबाट वर्सा मिल्दैन। विष्णुका दुई रूप यी लक्ष्मी-नारायण हुन्। बाल्यकालमा राधा-कृष्ण भनिन्छ। यो कुरा पनि पक्का याद गर। वृद्धहरूले पनि राम्रोसँग पढे भने उच्च पद पाउन सक्छन्। वृद्ध माताहरूको फेरि अलिकति ममत्व रहन्छ। आफ्नै रचनारूपी जालमा फस्न पुग्छन्। कतिको याद आउन थाल्छ, उनीहरूबाट बुद्धियोग तोडेर एक बाबासँग जोड्नु- यसैमा मेहनत छ। जीवन छँदै मर्नुछ। बुद्धिमा एकचोटि तीर लाग्यो भने पुग्यो। फेरि युक्तिले चल्नुपर्छ। यस्तो पनि होइन, कसैसँग कुराकानी नै नगरौं। ठीक छ, गृहस्थ व्यवहारमा रहेर पनि सबैसँग कुराकानी गर। उनीहरूसँग पनि नाता राख। बाबा भन्नुहुन्छ- चेरिटी बिगिन्स एट होम। नाता नै राखेनौ भने उनीहरूको उद्धार कसरी गर्छौं? दुवैतर्फ कर्तव्य निर्वाह गर्नुछ। बाबासँग सोध्छन्- विवाहमा जाऊँ? बाबा भन्नुहुन्छ- जाऊ किन नजाने? बाबा केवल भन्नुहुन्छ- काम महाशत्रु हो, त्यसमाथि विजय पायो भने तिमी जगतीजित बन्छौ। निर्विकारी हुन्छन् नै सत्ययुगमा। योगबलबाट बच्चा पैदा हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- निर्विकारी बन। एक त यो कुरा पक्का निश्चय गर- हामी शिवबाबाको पासमा बसेका छौं, शिवबाबाले हामीलाई ८४ जन्मको कहानी बताउनुहुन्छ। यो सृष्टिचक्र घुमिरहन्छ। पहिला सुरुमा सतोप्रधान देवी-देवताहरू आउँछन् फेरि पुनर्जन्म लिँदै लिँदै तमोप्रधान बन्छन्। दुनियाँ पुरानो पतित बन्छ। आत्मा नै पतित छ नि। यहाँको कुनै चीजमा सार छैन। कहाँ सत्ययुगका फलफूल कहाँ यहाँका! त्यहाँ कहिल्यै पनि अमिलो बासी चीज हुँदैन। तिमीले उहाँको साक्षात्कार पनि गरेर आउँछौ। तिम्रो दिल हुन्छ- यो फलफूल लिएर जाऊ। तर यहाँ आएपछि त्यो हराइहाल्छ। यो सबै साक्षात्कार गराएर बाबाले बच्चाहरूको दिल बहलाउनु हुन्छ। उहाँ हुनुहुन्छ रूहानी बाबा, जसले हामीलाई पढाउनुहुन्छ। यो शरीरद्वारा आत्माले पढ्छ, न कि शरीरले। आत्मालाई शुद्ध अभिमान छ- मैले पनि यो वर्सा

लिङ्ग रहेको छु, स्वर्गको मालिक बनिरहेको छु। स्वर्गमा त सबै जान्छन् तर सबैको नाम लक्ष्मी-नारायण त हुँदैन। वर्सा आत्माले पाउँछ। यो ज्ञान केवल बाबा बाहेक अरु कसैले दिन सक्दैन। यो त युनिभर्सिटी हो, यसमा साना बच्चा, युवक सबैले पढ्छन्। यस्तो कलेज कहिल्यै देखेका छौ? उनीहरू मनुष्यबाट बेरिस्टर, डाक्टर आदि बन्छन्। यहाँ तिम्रो मनुष्यबाट देवता बन्छौ।

तिमीलाई थाहा छ- बाबा हाम्रा टिचर, सद्गुरु हुनुहुन्छ, उहाँले हामीलाई साथमा लैजानुहुन्छ। फेरि आएर हामीले पढाइ अनुसार सुखधाममा पद पाउँछौ। बाबाले त कहिल्यै पनि तिम्रो सत्ययुगलाई देख्दा पनि देख्नुहुन्न। शिवबाबाले सोध्नुहुन्छ- के मैले सत्ययुग देख्छु? देख्न त शरीरद्वारा देखिन्छ, उहाँको त आफ्नो शरीर छैन त्यसैले कसरी देख्ने? यहाँ तिम्रो बच्चाहरूसँग कुरा गर्नुहुन्छ, देख्नुहुन्छ। यो सारा पुरानो दुनियाँ हो। शरीर बिना त केही देख्न सकिँदैन। बाबा भन्नुहुन्छ- म पतित दुनियाँ, पतित शरीरमा आएर तिम्रीलाई पावन बनाउँछु। मैले स्वर्ग देख्दा पनि देखिदैन। यस्तो होइन, कसैको शरीरबाट लुकेर हेरेर आऊँ। होइन, पार्ट नै छैन। तिम्रीले कति नयाँ नयाँ कुरा सुन्छौ। त्यसैले अब यो पुरानो दुनियाँसँग दिल्न लगाउनुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- जति पावन बन्छौ त्यति उच्च पद मिल्छ। सारा यादको यात्राको बाजी हो। यात्रामा पनि मनुष्य पवित्र रहन्छन् फेरि फर्केर आएपछि अपवित्र बन्छन्। तिम्रो बच्चाहरूलाई धेरै खुसी हुनुपर्छ। जानेका छौ- हामीले बेहदका बाबाबाट बेहद स्वर्गको वर्सा लिन्छौं। त्यसैले उहाँको श्रीमत्तमा चलनुछ। बाबाको यादले नै सतोप्रधान बन्नुछ। ६३ जन्मको खिया लागेको छ। त्यो यस जन्ममा निकाल्नु छ, बाँकी कुनै कष्ट छैन। विष पिउने जुन भोक छ, त्यसलाई छोड्नु छ, त्यसको त ख्याल पनि नगर। बाबा भन्नुहुन्छ- यो विकारले गर्दा नै तिम्रो जन्मजन्मान्तर दुःखी भएका हो। कुमारीहरूप्रति त धेरै दया आउँछ। सिनेमा हेर्ने जानाले बिग्रिन्छन्, यसबाट नै नर्कमा जान्छन्। कहिलेकाहीं बाबाले कसैलाई भन्नुहुन्छ- हेर्नमा केही हर्जा छैन, तर तिम्रीलाई देखेर अरु पनि जान थाल्छन्। त्यसैले तिम्रो जानुहुन्छ। यो हो भागीरथी। भाग्यशाली रथ हो नि जो निमित्त बनेका छन्- ड्रामामा आफ्नो रथ भाडामा दिने। तिम्रीले जान्दछौ- बाबा यिनमा आउनुहुन्छ, यो हो हुसेनको घोडा। तिम्रीहरूले सबैलाई सुन्दर बनाउँछौ, बाबा स्वयं सुन्दर हुनुहुन्छ तर रथ भने यो लिनुभएको छ। ड्रामामा यिनको पार्ट नै यस्तो छ। अब आत्माहरू जुन काला बनेका छन् तिनलाई सत्ययुगी गौरा बनाउनुछ।

बाबा सर्वशक्तिमान् हुनुहुन्छ वा ड्रामा? ड्रामा। हो, फेरि त्यसमा जो पात्र छन् उनीहरूमा सर्वशक्तिमान् को हुनुहुन्छ? शिवबाबा। र, फेरि रावण। आधाकल्प हुन्छ रामराज्य, आधाकल्प हुन्छ रावण राज्य। घरी घरी बाबालाई लैछिन्छन्- हामीले बाबालाई याद गर्न भुल्छौं। उदास हुन्छौं। अरे तिम्रीलाई स्वर्गको मालिक बनाउन आएकोछु, फेरि तिम्रो उदास किन हुन्छौ! मेहनत त गर्नुछ। पवित्र बन्नु छ। यतिकै तिलक दिइन्छ र? आफूले आफैलाई ज्ञान र योगद्वारा राजतिलक दिन लायक बन्न छ। बाबालाई याद गर्दै गयो भने तिम्रो स्वयं तिलकको लायक बन्छौ। बुद्धिमा छ शिवबाबा हाम्रा मीठा बाबा, टिचर, सद्गुरु हुनुहुन्छ। हामीलाई पनि धेरै मीठो बनाउनुहुन्छ। तिम्रीलाई थाहा छ- हामी श्रीकृष्णपुरीमा अवश्य जान्छौं। हरेक ५ हजार वर्षपछि भारतवर्ष स्वर्ग अवश्य बन्नु छ। फेरि नर्क बन्छ। मनुष्यले सम्झन्छन्- जो धनवान छन् उनको लागि स्वर्ग यही नै छ। गरिब नर्कमा छन्। तर यस्तो होइन। यो हो नै नर्क। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलथे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) सिनेमा नर्कमा जाने मार्ग हो, त्यसैले सिनेमा हेर्नु छैन। यादको यात्राबाट पावन बनेर उच्च पद लिनुछ, यस पुरानो दुनियाँसँग दिल्न लगाउनु छैन।

२) मनशा-वाचा-कर्मणा कसैलाई पनि दुःख दिनुहुँदैन। सबैको कानमा मीठा-मीठा कुरा सुनाउनुछ, सबैलाई बाबाको याद दिलाउनुछ। बुद्धियोग एक बाबासँग जुटाउनुछ।

वरदान:- स्मृतिको स्विच अन गरेर सेकेन्डमा अशरीरी स्थितिको अनुभव गर्ने प्रीतबुद्धि भव जहाँ प्रभु प्रीत छ, त्यहाँ अशरीरी बन्न एक सेकेन्डको खेलसमान हुन्छ। जसरी स्विच अन गर्ने बित्तिकै अन्धकार समाप्त हुन्छ, त्यसैगरी प्रीतबुद्धि बनेर स्मृतिको स्विच अन गरियो भने देह र

देहको दुनियाँको स्मृतिको स्विच अफ भइहाल्छ। यो सेकेन्डको खेल हो। मुखबाट बाबा भन्नमा पनि टाइम लाग्छ तर स्मृतिमा ल्याउनमा टाइम लाग्दैन। यो बाबा शब्द नै पुरानो दुनियाँलाई भुल्ने आत्मिक बम हो।

स्लोगन:- देह भानको माटोको बोझबाट पर रह्यौ भने डबल लाइट फरिस्ता बन्छौ।